

καὶ οὕτω μετὰ πολυαρίθμου στρατοῦ εὐκόλως ὑπέπεσεν εἰς τὴν βρομφαίαν τῶν πολεμίων. Ἡ ἀστραπή καὶ ἡ βροντὴ ἦσαν αἰσiai ἢ ἀπαίσιαi κατὰ τὸ σημεῖον ὄθεν προήρχοντο. Ἄν ἐβλέποντο ἢ ἠκούοντο ἐκ δεξιῶν, ἐπιστευέτο ὅτι ἦσαν ἀγαθοὶ οἰωνοί· ἂν δ' ἐξ εὐωνύμων, τὸ ἀνάπαλιν. Καὶ ἡ ἀστραπή καὶ ἡ παρακολουθοῦσα βροντὴ ἐνομίζοντο ὡς ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμεναι, καὶ ἦσαν τὰ πλέον φοβερὰ τεκμήρια τῆς ἀρεσκείας ἢ δυσαρρεσκείας του. Κοινὴ πίστις ἐπεκράτει, ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς κίνδυνος ἠδύνατο ν' ἀποτραπῆ διὰ τοῦ σφύριγματος ἢ σφυρίσματος. Ὅσακις ἤρχιζον βρονταί, οἱ Ἀθηναῖοι ἐσφύριζον. Εἰς τὴν Ῥώμην τόποι κεραυνόπληκτοι ἐτιμῶντο ὡς ἱεροί, καὶ ἦσαν περικεκλεισμένοι καὶ ἐμποδισμένοι ἀπὸ κοινὴν χρῆσιν. Ἄνεμος δὲν ἔπνεεν, ὅστις νὰ μὴ ἀποδοθῆ εἰς τὸν Αἴολον· μετέωρον δὲν ἐφαίνετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὸ ὅποιον νὰ μὴ φαντάζωνται ὡς δυστυχίαν ἢ εὐτυχίαν προμηνύον. Ὅποτε δύο μετέωρα ἐφαίνοντο συγχρόνως, ἦσαν λαμπάδες κρατούμεναι ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκου, εἰς τὸν ναυτὴν δεικνύουσαι τὸν πρὸς τὸν λιμένα δρόμον, καὶ αἰθρίαν προδηλοῦσαι· ἀλλ' ἐάν καὶ τρίτον μετέωρον συνέβαινε νὰ ἐμφανισθῆ, ἦτον ἡ Ἑλὴν με πύρινον βέλος ἀποδιώκουσα τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, καὶ τρικυμίας, ναυαγίας, καὶ συμφοραὶ προεμνηνύοντο. Ὅπου ἡ δεσιδαιμονία τόσον ἴσχυεν, οἱ σεισμοὶ κατὰ φυσικὸν λόγον προεμνήνουν μεγάλα ἐθνικὰ δεινά. Αἱ κινήσεις αὐταὶ τῆς γῆς, ἐξ ἀπλῶν φυσικῶν αἰτίων προερχόμεναι, ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς μανίας του τρανοὶ καὶ πληρέστατοι παιᾶνες εἰς αὐτὸν ἐψάλλοντο. Ὅποτε ἡ γῆ διεσχίζετο καὶ ἠνοιέτο ὑπὸ σεισμῶν, οἱ φόβοι τοῦ λαοῦ, τῆς πρώτης ὡς καὶ τῆς ἐσχάτης τάξεως, ὑπερέβαινον πᾶν ὄριον, καὶ τόσον παρωξυσμένη ἐφαντάζοντο τὴν καταχθόνιον θεότητα, ὡστε μόνον αἱ βαρυτιμότεραι προσφοραὶ εἰς τὸ χάσμα ῥιπτόμεναι ἤρουν νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν ὀργὴν αὐτῆς. Οὕτω, Μίδας, ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ἐρρίψε ποτε πολυτίμους πέτρας, καὶ προσέτι τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, εἰς χάσμα ὑπὸ σεισμοῦ γενομένου· ὅτε δὲ κόλπος τις ἠνοιξεν ἐκ παρομοίας αἰτίας εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ Κούρτιος ἐπήδησεν εἰς αὐτὸν ἐφιππος, ὡς ἐκούσιον θῦμα εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ὅστις καὶ ὑπετέθη τὰ μέγιστα με τὴν προσφορὰν εὐαρεστηθεὶς, καθότι ὁ κόλπος, πάραυτα συγκλεισθεὶς, κατερρόφησε τὸν ἠρωϊκὸν ἄνδρα. Εἰς τὰς δεσιδαιμονικὰς ταύτας πίστεις καὶ παρατηρήσεις βλέπομεν ἐλσεινὸν δεῖγμα τῶν μυθίων, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ ἐξευγενισμένοι λαοὶ ὑποπίπτουσιν, ὅπταν τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἀγνοῶσι. *Ἐπεται ἡ συνέχεια.

Ο ΚΑΚΟΣ ὁμοιάζει τὸν τυφλόν· ὡς οὗτος δὲν ἀφελείται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁμοίως προσκόπτει, ἀνατρέπει, ἢ συντρίβει ὅ,τι ἐγγίξῃ, ὡς νὰ ἦτο καὶ εἰς νύκτα, παρόμοια καὶ ὁ κακὸς κατὰ μεταχειρίζεται τὰς εὐτυχίας τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ στερεῖται τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΑΚΩΝ ΚΥΝΗΓΕΣΙΑΣ.

ΙΕΡΑΚΑΡΗΣ, ἢ Ἰερακάριος, ὀνομάζεται ὅστις ἀσχολεῖται νὰ ἀγρεύῃ ἰεράκας, γύπας, ἀετοὺς, καὶ ἄλλα παρόμοια σαρκοβόρα ὄρνεα. Ὁ Βελώνιος ἱστορεῖ καὶ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγρεύονται εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὰς δυσκολίας τῆς ἀγρας, διότι φουλεύουν, ὄχι εἰς δένδρα, ὡς τὰ λοιπὰ ὄρνεα, ἀλλ' εἰς πέτρας καὶ σχισμὰς βουνῶν ἀπροσίτους, ὡς τὸ παρετήρησε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις λέγει, “Ὁ δὲ γυψ νεοττεύει μὲν ἐπὶ πέτραις ἀπροσβάτοις· διὸ σπάνιον ἰδεῖν νεοττεῖαν γυπὸς καὶ νεοττούς—ἐν ἀποτόμοις δὲ—καὶ ὁ ἰεραξ νεοττεύει.” καὶ διὰ τοῦτο ἠπατήθη ὁ Ἡρόδοτος, νομίσας, ὅτι οἱ γυπες δὲν ἦσαν ἐγχώριοι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἤρχοντο ἀπ' ἄλλην χώραν ἄδηλον.

Περὶ δὲ τοῦ ἔθους νὰ κυνηγῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἄλλα διάφορα ὀρνίθια με τὴν βοήθειαν καὶ συνέργειαν τῶν ἰεράκων, μανθάνομεν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἀριστοτέλην, ὅτι παρόμοιον τι ἐγένετο εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις τῆς Θράκης· “Θηρεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀρνίθια κοινή. Οἱ μὲν γὰρ ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα ἐκπέτῶνται τὰ ὀρνίθια· οἱ δὲ ἰεράκες ἄνωθεν ὑπερφαινόμενοι καταδιώκουσι· ταῦτα δὲ φοβούμενα κάτω πίπτει πάλιν πρὸς τὴν γῆν· οἱ δ' ἄνθρωποι τύπτοντες τοὺς ξύλους λαμβάνουσι, κ.τ.λ.” Τὸ ἔθος τοῦτο δὲν ἦτο χρηστὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὸ γινόμενον εἰς τὴν Θράκην εἰκόνιζεν ἀτελῶς τὴν μέλλουσαν ἐπειτα νὰ τελειωθῆ τέχνην τῆς διὰ τῶν ἰεράκων ἀγρας. Πρῶτον εἰς τὴν Ἰνδιάν ἐφάνη, ὅπου πιθανὸν ἐστὶ καὶ ἐτελειώθη, ἐπειδὴ παρὰ τοὺς ἰεράκας ἐλάμβαναν καὶ ἄλλα ὄρνεα συγγενῆ ἢ παρόμοια, τὰ ἀνέτρεφαν καὶ τὰ ἐδίδασκαν εἰς ἀγραν ὄχι μόνον ὀρνιθίων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ζώων, ὡς ἱστόρησεν ὁ Κτησίας, καὶ ἀπὸ τὸν Κτησίαν λαβὼν ὁ Αἰλιανός. Ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς λαβόντες οἱ Ἀραβες τὴν τέχνην, τὴν ἐξήσκησαν ἐπιπλέον, καὶ τὴν ἐπαράδωκαν εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἶχαν τὴν γνωρίσειν ἀρχήτερα καὶ ἀπὸ τοὺς δορικτήτορας τῆς Γαλλίας Φράγκους. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἀπέσπασαν τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους οἱ Φράγκοι, καὶ καθεξῆς ὄλον τὸν μεσαιῶνα, φαίνεται μάλιστα ἡ χρῆσις τῆς διὰ τῶν ἰεράκων κυνηγείας, ὄχι ὅμως ὡς κοινὸν τοῦ καθενὸς ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ μόνον τῶν δορικτητόρων ἰδία τέρψις καὶ παράσημον τῆς εὐγενείας των ἐξαίρετον. Παρὰ τοὺς κοσμικοὺς Τιμαριώτας, εἰς κἀνέν' ἄλλον δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ τρέφῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται ἰεράκας εἰς κυνηγείαν πλὴν εἰς τοὺς ἐπισκόπους, ἢ μοναστηρίων ἡγουμένους, τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ὡς τοὺς ἐσυγχωρήθη νὰ καταπλουτίσωσι καὶ τὰ ἐπισκοπεῖα καὶ τὰ μοναστήρια με τὰ κτήματα τῶν δουλωμένων Γάλλων, καὶ νὰ κατασταθῶσιν ἐξ αὐτῶν πολλοὶ αὐτόνομοι ὡς οἱ δορικτήτορες καὶ τύραννοι τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους. Ἡ τὴν τῶν ἀγρίων Φράγκων πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς εὐνοια εἶχε δύο αἰτίας· νεοκατήχητοι ἀπὸ τούτους εἰς